

A7

AFANY

FULL del Grup
"JOVENTUT CATALANA"

Any 1 Núm. 1

Primer Trimestre 1953

Buenos Aires

DECLARACIÓ DE PRINCIPIS

El Grup "JOVENTUT CATALANA", per mitjà d'aquestes breus ratlles fixa la seva posició davant de tres problemes que considera de fonamental importància per Catalunya, especialment en aquests moments.

- I. — **NACIO CATALANA.** - Tenint present l'evolució històrica de la nostra terra com així també l'existència de tots els aspectes que caracteritzen una nació, sostenim que Catalunya es una Nació completament independent de les altres que formen part de la península ibèrica i reclamem per a ella, no la paròdia d'autonomia de què gaudí durant els temps de l'última República Espanyola, sinó el dret inalienable que li correspon sense cap mena de discussió, d'ésser considerada com a tal dintre el concert de les nacions europees.
- II. — **FRANQUISME.** - El nostre Grup planteja des del primer moment la seva posició de lluita contra l'actual règim d'opressió que està sofrint la nostra terra i que preten acabar amb la nostra llengua i cultura, fent ús de mitjans típicament totalitaris, però que estem segurs no assolirà els seus propòsits.
- III. — **POLITICA.** - Tenint en compte la ineficàcia dels diferents partits polítics que en aquests darrers anys a l'exterior sols han donat notes de discòrdia i han fet una política negativa en quant a la solució dels problemes del nostre poble es refereix, no reconeixem autoritat legal a la representació de cap dels partits constituïts ni a cap organisme governatiu dels que avui existeixen a l'exili.
Som partidaris per això de la programada Conferència Nacional Catalana perquè pensem que sols de la mateixa podrà sorgir el veritable govern català a l'exili.

El nostre Grup acull a tots els joves catalans que volen lluitar per alliberar la nostra Pàtria de la dominació estrangera que sofreix, admetent totes les posicions religioses i polítiques, amb excepció de totes aquelles de caire totalitari, que per la seva formació doctrinària no poden de cap manera, malgrat llurs declaracions en sentit contrari, defensar lliurement la nostra posició davant el problema nacional català.

TRANSCRIPCIÓ D'UNA CARTA REBUDA DE BARCELONA

Fa pocs dies hem rebut per mitjà d'un amic, les línies que tu i els teus companys heu redactat al constituir aqueixa avançada de Catalunya que a l'Argentina lluitarà per la causa del nostre poble.

És grat per tots aquells que de l'interior estant lluitem fa temps, veure com catalans tant allunyats de la casa pairal, aixequen la nostra bandera i es disposen a continuar la gran tasca.

És ben cert que la causa de Catalunya és la causa de la llibertat i que per tant tots aquells que s'esforcen per al redreçament de Catalunya, treballen en definitiva per la llibertat; com també és cert que als catalans, sols ens és honest lluitar per la llibertat, defensant la llibertat de Catalunya.

En adreçar-te aquestes ratlles, ho fem perque les retransmetis als teus companys i en l'esperança que, com gent jove creieu en la necessitat d'orientar la nostra lluita per camins de més eficàcia que els que han presidit els darrers anys de la vida catalana.

Abans però, creiem que és un deure envers vosaltres explicar breument qui som i quina és la nostra posició davant dels problemes polítics enfront dels quals ens trobem. Com a joventut, puix som tan sols un moviment de joventut, entenem que la nostra tasca mentre durin les tristes i excepcionals circumstàncies en que viu Catalunya, és treballar per la llibertat de la nostra Pàtria no importa quina sigui la seva concreció política, avantposant l'interés de Catalunya, per damunt de tots els interessos de partit o classe. Aquesta posició ha arrelat fortament en la joventut, tant per la seva generositat, com pels fruits que dona d'ençà que la practiquem, com també per la deceptiva, per no dir desastrosa actuació, de les velles organitzacions polítiques catalanes de preguerra. Cal assenyalar en honor de la veritat, algunes novelles organitzacions polítiques que sembla que no tinguin aquestes tares i al costat de voler imposar a la vida política catalana inclosa la clandestina, unes bases d'honradesa, escrupolositat i bona fe, accepten el principi de que avui tota la tasca ha d'ésser dirigida a vèncer l'enemic de Catalunya.

Creiem que arribarà el moment que als catalans ens serà permès de fer la política com arreu del món i dividir-nos segons les nostres tendències o doctrines; però avui que el nostre destí nacional està en joc, la nostra existència com a poble en perill, no podem desviar els nostres esforços en altra tasca que no sigui la de lluitar per la llibertat de Catalunya ajornant les nostres divisions polítiques, per a quan ho hàgim aconseguit.

La nostra decisió de lluita la manifestem en tot moment, puix creiem que tots els actes humans són bons per a proclamar la nostra decisió i la nostra voluntat de fer triomfar la causa de Catalunya.

Practiquem aquest esforç en la mesura que ens és possible i el dia de demà, voldrem fer conèixer a tots els catalans d'arreu, els esforços i els dolors que ens pertoquen en tants i tants actes en els quals Catalunya manifesta la seva ferma voluntat de per-durar.

La nostra tasca és complexa puix abarca molts aspectes tants com manifestacions de la nostra catalanitat que està amenaçada i no té l'eficàcia que els nostres esforços mereixen per diversos motius, alguns dels tals creiem està en mans dels catalans absents, la seva solució.

La manca de mitjans econòmics, l'escassa difusió que a l'es-tranger tenen dels fets que s'esdevenen a Catalunya i la deficient informació que els catalans absents tenen de les nostres activitats, creiem en són les tres principals causes.

Per les dificultats monetàries, et fem personalment una crida perquè la retransmetis a tots els catalans que t'envolten i estimen les nostres coses i creuen en Catalunya, perquè en la mesura de les seves possibilitats, procurin resoldre-les. Més que una quantitat important lliurada en un moment determinat (que per experiència sabem que no es repeteix), creiem que es millor un ajut encara que sigui petit, però segur i continuat, puix creiem que amb ell podríem fer plans per a termes més llargs i a la vegada, aquells que la retransmetin tindran més la sensació de prendre part en la tasca que es realitzi, veient com anem realitzant els projectes a poc a poc.

MOSSEN JACINT VERDAGUER

Amb motiu de complir-se el cinquantenari de la mort del nostre eximi poeta, el Grup "Joventut Catalana" va organitzar un acte d'homenatge consistent en la col·locació d'una placa de marbre en el carrer d'aquesta capital que porta el seu nom. L'acte que havia de portar-se a terme el dia 22 de juny del passat any, es va ajornar a últim moment per haver estat negada l'autorització municipal que se'ns havia atorgat en principi. Posteriorment i amb data 1 de setembre se'ns notificà que el permís s'havia resolt favorablement per tornar a ésser negat en forma definitiva i a prec del Assessor Lletrat de dita repartició, amb data 31 d'octubre.

Considerant que dita resolució està basada en arguments des de tot punt de vista rebatibles, hem apel·lat a l'autoritat corresponent i estem a l'espera de una nova notificació.

Mentrestant i a fi d'evitar possibles comentaris respecte al

destí donat als diners recaptats per la realització de dit homenatge, el nostre Grup, amb data 14 de desembre passat, va lliurar la placa, en caràcter de dipòsit, a la degana de totes les institucions catalanes de Buenos Aires, el Montepío Montserrat on resterà fins que s'obtingui l'autorització per la seva col·locació definitiva.

En el acto del lliurament feren ús de la paraula, en nom del Grup el company Jaume Serrador, el Sr. Dr. Joan Llorens i Basa qui glosà la personalitat de Mossèn Cinto i la seva importància dins la literatura catalana, i, finalment, agrai la confiança dipositada en el Montepío en ésser escollit com a dipositari, el Sr. Joan Sagalá, president de l' esmentada entitat.

DEMOCRACIES ?

Sense cap mena de sorpresa ens vàrem assabentar per la premsa que amb el vot d'una majoria considerable havia estat acceptada l'entrada del Franquisme com a membre de la U.N.E.S.C.O.

Diem sense sorpresa, perquè ja estem acostumats a actituds similars per part de les "grans democràcies del món". La posició anti-franquista ha estat una magnífica arma utilitzada per tots els partits de tots els països que s'anomenen a sí mateixos capdavanters de la democràcia per tal d'aconseguir el triomf electoral, en uns casos, i l'ajut efectiu durant la guerra mundial per part d'amplis sectors de poble. Però acabada la guerra, Franco deixa d'ésser un perill pel món, el seu règim ja no és tan totalitari i poc a poc van desapareixent tots els escrúpols del primer moment per acabar restablint les relacions comercials i diplomàtiques i acabar ara admetent-lo dins els organismes internacionals.

No volem estendre'ns majorment en aquest tema que de per si és molt clar; volem, però, refermar dues coses que sorgeixen dels fets.

En primer lloc el reconeixement tàcit per part de tots els països que s'han pronunciat favorablement o amb la seva abstenició que en aquest cas equival a afirmació, de tots els càrrecs que es varen presentar contra el règim franquista, al negar-se a estudiar-los tal com va ésser sol·licitat per part de grans i importants nuclis de catalans, bascos, gallecs i demòcrates espanyols radicats a diversos països i àdhuc a l'interior de la península.

En segon lloc això ha vingut a refermar una vegada més la gran veritat: que no hem d'esperar res de les altres nacions i que la recuperació de la nostra completa llibertat haurà d'ésser producte de la nostre pròpia acció.

Nuri Seras de Pino

L'Obra Immortal de Pompeu Fabra

En complir-se el quart aniversari de la mort d'aquell gran home que va dir-se Pompeu Fabra, els catalans de pertot seguim recordant-lo, tant els que són captius del ominós franquisme dins la nostra atribulada Pàtria, com aquells que, refugiats i antics residents, trobem en aquestes terres americanes la comprensió i l'afecte que els nostres opressors ens neguen a Catalunya.

Qui era Pompeu Fabra? Simplement, fou l'artífex, el restaurador, el seny ordenador de la llengua catalana. Es sabut que el nostre gloriós idioma fou, en l'antiguitat, esplendorós; que en català escriviren Eiximenis, Ausiàs March, Bernat Metge, Sibiu de, l'alt rei en Jaume, Jordi de Sant Jordi, Desclot, Joanot Martorell, Muntaner, Ramon Llull, i tants i tants altres barons que feren del català una llengua universalment reconeguda i assentaren els carreus indestructibles del palau de la nostra cultura. Amb la decadència, però, de les institucions polítiques del nostre país; amb l'anul·lació de les llibertats nacionals del nostre poble, vingué la decadència de les nostres lletres per tal com els nostres opressors en privaren el conreu, l'expansió i, àdhuc, limitaren al clos de la llar l'expressió parlada del català.

Aquest estat diguem-ne letàrgic de la nostra llengua i de la nostra cultura nacional durà segles i, quan en 1833, les veus de la terra mare es deixaren sentir amb aquella famosa "Oda a la Pàtria", de Ventura Carles Aribau, que tocava a sometent, aviat li respongueren altres veus humanes que es feien present per a reprendre el camí, secularment interromput, de glòria i triomfs per a la cultura catalana. Els segles transcorreguts, l'evolució natural dels llenguatges i, sobretot, la nul·la expressió literària del català durant aquells segles de mutisme, feren que els escriptors i poetes del reneixement s'expressessin en un idioma adulterat, plagat de faltes ortogràfiques i sintàctiques, de castellanismes i altres malures. D'ací que cada escriptor, cada poeta, adoptés un sistema propi d'expressió, tant pel que fa a l'ortografia com a la sintaxi i que tots creguessin que el millor era el seu. Així, en completa anarquia, s'arribà fins ja ben entrat l'actual segle en què una plèiade de poetes i escriptors donaren amb les seves obres nova vigoria i expansió a la cultura catalana i feren que el món s'hi interessés de nou. Tant és així, que, àdhuc un escriptor tan responsable com "Azorín" afirmà en una de les seves, encara avui habituals, cròniques al diari "La Prensa" d'aquesta capital, parlant de les nostres lletres, l'any 1914: "Actualment la literatura catalana no tiene que envidiar nada a la literatura castellana".

Però el floriment literari necessitava l'home que en tingués cura; el gramàtic, el filòleg que l'ennoblís amb el seu saber. I

sorgí la figura de Pompeu Fabra com l'home providencial. Fabra feia temps que maldava per a donar al català unes normes ortogràfiques, principalment, que el tragués de l'anarquia en què es atrobava. Ja havia publicat una Gramàtica i diversos treballs en aquest sentit, en els quals demostrava les seves extraordinàries condicions. D'ací que Prat de la Riba, en crear l'Institut d'Estudis Catalans a l'empar de la Mancomunitat que presidia, cridés a Fabra — que aleshores dictaba una càtedra de física a Bilbao — per tal que es fes càrrec de la Secció Filològica de l'Institut. El “Seny Ordenador de Catalunya” havia trobat el seny que ordenaria i fixaria definitivament el nostre idioma. I així fou, feliçment. Al poc temps, l'Institut publicava el fulletó “Normes Ortogràfiques”; més tard, el “Diccionari Ortogràfic”, obres ambdues del geni de Pompeu Fabra, que foren discutides i àdhuc aferriçadament combatudes per alguns escriptors i alguns pseudo-filòlegs. Anys després es publicava el “Diccionari de la Llengua Catalana”, el Fabra, veritable monument, les taules de la llei del nostre idioma. La publicació del “Diccionari” fet amb un rigor científic escrupulós i amb un criteri assenyat, féu emmudir aquells qui al principi s'oposaven a la obra fabriana. I tothom acceptà com or de llei el seu contingut i la restauració del català fou un fet triomfal. Les seves “Converses Ortogràfiques” havien preparat el terreny i, publicat ja el “Diccionari” continuaren orientant, definint i aclarint dubtes.

Tant com filòleg, tant com home de ciència, Pompeu Fabra fou un català exemplar i un ciutadà noble i digne que escoltava els batecs del seu poble i vivia i sofria els seus trasbalsos. D'ací que en produir-se en 1939, l'ensulsiada de la Pàtria per mor de la invasió de les bàrbares hosts moro-nazi-feixistes, Pompeu Fabra seguís el dolorós èxode que el dugué a l'exili i, després de deu anys de sofriments morals i materials, a la mort als vuitanta-un anys.

“Parla la llengua dels teus pares i venera-la perquè la parlin els teus fills — s'ha dit —; si aconpleixes aquesta missió, et faràs digne i respectaràs així mateix els costums del teu país. Això no vol dir que haigis de menysprear els altres idiomes: estudia i parla els que et siguin més convenients”.

Als catalans allunyats de la Pàtria ens pertoca una missió que no havem de negligir: la d'ensenyar als nostres fills el nostre propi idioma. Per dues raons, entre altres que hom podria adduir: perquè així els dotem d'un element cultural i perquè sino, els fariem el greuge de fer-los creure en la manca de dignitat moral de llurs progenitors.

Homenatge, germans, a Pompeu Fabra; no pas solament en la pedra o el bronze amb què ho farà Catalunya quan sigui lliure de poder-ho fer, sinó en l'afecte i l'amor de cada dia a la

nostra llengua: parlant-la, escrivint-la, divulgant-la, polint-la; esforcem-nos a conèixer-la per mitjà dels nostres autors, passem-la en heretatge als nostres fills i fem que els nostres germans, els nostres companys i els nostres amics procurin fer el mateix. Aquesta serà la nostre major glòria de catalans i el millor homenatge que podem fer a la memòria preclara de Pompeu Fabra, el restaurador del nostre verb immortal.

H. Nadal i Mallol.

El primer problema Català

Per a Catalunya, com per a tot ésser humà individual o col·lectiu, el primer problema és el de la seva existència. No ja el de la seva existència física i passiva, sinó el de la seva existència espiritual i activa. Breu: el primer problema és el de l'ànima pròpia.

I quina és l'ànima, quin és l'ésser espiritual de Catalunya? És, en categoria, la nació. No és pas indiferent ni secundari que Catalunya sigui comarca, província, regió o nació. Ha estat anomenada de totes aquestes maneres en el curs de la seva història. Però per damunt de la varietat de terminologies, hi ha la realitat viva del seu ésser. I la Catalunya autèntica, la que té la plenitud de la pròpia vida, no és la Catalunya comarcal, ni la provincial, ni la regional. És la Catalunya nacional. Només hi ha, en veritat, aquesta Catalunya. Les altres són degeneracions, o desfiguracions de Catalunya.

Sense partir del concepte de Catalunya-nació, no podríem explicar-nos ni la història, ni la llengua, ni la cultura, ni l'ideal de la nostra terra. No podríem tan sols explicar-nos els nostres temps obacs de la decadència, ni els nostres homes vils de la traïció. No podríem explicar-nos ni l'odi contra Catalunya. Un odi profund i extens i persistent. Un odi que no cau mai damunt les comarques, ni damunt les províncies, ni damunt les regions, perquè tot això és insignificant i pàl·lid. Un odi que només cau damunt la nació, precisament perquè és un ésser real, viu, actiu i perenne; és a dir, perquè té ànima.

¿Però, encara és un problema, la categoria nacional de Catalunya? Declarem-ho amb franquesa: encara ho és. Encara hi ha molts catalans que, per compte d'ànima nacional, tenen animetes regionals, provincials o comarcals, que els donen aquell trist caràcter de patges, macips o servents; aquella baixa graduació de ciutadans de segona classe i d'homes desclassificats. La desnacionalització, en efecte, és una espècie de desclassificació.

Es inútil que aquells catalans que no arriben a ésser nacionals

pretenguin aparèixer com a homes d'una més vasta col·lectivitat peninsular europea o humana. Qui no és nacional de la seva nació, menys és internacional de totes les nacions.

L'excel·lència d'aquesta qualitat espiritual que lliga l'home a la terra, consisteix, no en l'extensió sinó en la intensitat. És qüestió de grandesa, no pas de grandària. Hi ha terres estretes; hi ha Estats petits. Però totes les nacions, totes les pàtries són grans. La col·lectivitat humana que no és espiritualment gran, no és nació, ni pàtria.

¿Què és això de pàtria petita? Una pàtria petita no és pàtria ni és res.

El primer problema català, en l'ordre d'importància, és aquest: que Catalunya tingui plena consciència que és una nació; que els catalans se sentin catalans nacionals, que és l'única manera de sentir-se verament catalans.

Només els comarcalistes, els provincians i els regionalistes troben que l'esperit nacional de Catalunya i dels catalans pot impedir o destorbar les relacions, les col·laboracions i les unions amb els altres pobles, sobretot amb els altres pobles peninsulars. Allò que l'esperit nacional fa, és establir les relacions, les col·laboracions i les unions damunt una base d'igualtat i de dignitat.

Aleshores, els pobles que han establert o acceptat aquests llaços de convivència, senten l'alegria de la llibertat, aquella sana i creadora alegria que no poden sentir els que duen ferros als peus i a les mans o estigmes als llavis i al front.

Sense descurar cap dels altres problemes catalans i humans d'aquesta hora tràgica i gloriosa, i sense minva ni perjudici de la cabdal aportació de Catalunya a la lluita contra el feixisme hispànic i internacional, els catalans hem de tenir present que s'acosten hores a Espanya, a Europa i al món, en què la qualitat nacional dels pobles serà un element primordial que assolirà la valoració màxima. Hem de presentar-nos, doncs, davant de nosaltres mateixos i davant dels altres, amb el nostre caràcter autèntic, i hem d'usar normalment la nomenclatura que ens escau. Ja no és el temps del comarcalisme, del provincialisme, del regionalisme. Ja no és el temps de fer servir aquests termes, aquestes croces, com va anomenar-los Prat de la Riba, tot remarcant llur passatgera utilitat oportuniste.

No hem de tractar Catalunya com si fos un esguerrat. Catalunya ha de caminar per ella mateixa, amb el seu cos i el seu esperit propis de cara a l'esdevenidor. Únicament la Nació té, en el món, un esdevenidor polític, social, cultural. Són les nacions amb llur ànima les que fan la història; no pas les comarques amb llur paisatge, ni les províncies amb llur burocràcia, ni les regions amb llur folk-lore.

El destí de Catalunya és ésser nació o no ésser res. I els

catalans volem que Catalunya sigui alguna cosa, una gran cosa, dins el conjunt peninsular, continental i universal com ja va ésser-ho i ho comença a ésser novament. Que pleguin d'un cop tots els pessebristes del regionalisme — de dreta o d'esquerra — i que Catalunya aparegui als ulls de tothom amb la seva irrenunciable qualitat de nació, al costat de les altres tres nacions ibèriques. Catalunya les vol totes tres per germanes. Per senyora no en vol cap.

A. ROVIRA I VIRGILI
(Publicat a "Meridià" durant la nostra guerra).

PARAULES PRONUNCIADES PER LA COMPANYYA MARIA CASANOVA AL DIPOSITAR UNA OFRENDA FLORAL AL PEU DEL BUST DE FRANCESC MACIÀ EN COMPLIR-SE EL 19É ANIVERSARI DE LA SEVA MORT

Companys del Grup de Joventut Catalana, amics tots que m'escolteu; m'heu fet l'honor d'encomanar-me la dolça tasca de parlar en l'homenatge que el Grup vol retre a la figura inoblidable del nostre Macià i no puc negar-m'hi, sols us prego que volgueu perdonar la meva dicció; tractaré d'ésser breu, però us parlaré amb el cor, puix altrament no podria fer-ho tractan-se de figura tant senyalera, i estic segura que de cor a cor, per força m'heu de capir.

Suara, estem ací reunits per a commemorar la data del decés del líder de la nostra catalanitat: FRANCESC MACIÀ, per recordar aquell tristíssim dia 25 de desembre del 1933, que a tots els catalans se'ns glaçà el cor en saber la trista nova que afligia al país; Catalunya i el seu poble quedaren sense conhort. Macià, aquell qui el 14 d'abril del 1931 havia proclamat la República Catalana des del balcó de la Generalitat; aquell qui dedicà tota la seva vida per aconseguir la llibertat del seu poble, que tant tristement ens ha estat de nou arrebasada, havia deixat d'existir.

Tots sabem prou bé que l'anhel del nostre "Avi", com afectuosament el recordem tots els catalans, l'afany de la seva vida, el seu somni més car va ésser l'alliberació plena i total de Catalunya; que la nació Catalana tornés a brillar i als seus fills els fós tornada la dignitat i la llibertat; que la nostra llengua tornés a tenir el resplendor i prestigi que li correspon, en fi: que tornéssim a fruit d'una Catalunya independent i sobirana; una Catalunya en la que tots els seus fills visquessin bé i en continu progrés, sense distincions de classes; que el nivell de cultura de tots els seus homes creixés dia per dia, en resum: la pàtria model que aplegués amorosament tots els homes de bona voluntat, estrenyent cada dia més els vincles de germanor entre els seus fills.

Aquest anhel del nostre primer president, és també el nostre

anhel i el que ens ha mogut a formar aquest grup de joventut catalana i el que ens ha de moure a la contínua superació, tant personal com col·lectiva, per tal que aquell somni que el nostre líder palesà, sigui novament una magnífica realitat INDESTRUCTIBLE. Us prego fermament a tots que tingueu fé i constància, i que ens unim tots: fem-nos el propòsit de conèixer ben a fons la nostra Catalunya en tots els seus aspectes i treballem incansablement per la seva llibertat i universalitat i aconseguirem consolidar els nostres ideals, veurem brillar esplendorosament aquesta Catalunya tant dolça, que tots els catalans sentim des del més pregon del nostre ésser, car amb fé i voluntad és com s'aconsegueixen els més alts ideals. Jo crec que aquest és el millor homenatge que podem retre a aquell qui en vida feu ofrena de tot el millor que posseïa per la llibertat del seu poble.

I per acabar, no trobo res més escaient que un VISCA CATALUNYA LLIURE!

Per CATALUNYA

Indubtablement, tots els catalans, grans i petits, homes i dones, han de prestar el seu ajut i la seva col·laboració a tot allò que sigui o representi un quelcom que es faci o que es realitzi en pro de la Pàtria comú: CATALUNYA.

Naturalment, però, que cada català ho ha de fer segons el seu especial tarannà, segons el seu esperit, segons la seva edat i segons el seu estament; els joves amb el seu dinamisme, els grans amb la seva experiència, les dones amb la seva intuïció, característica peculiar del seu sexe.

Així, el que sap ha d'ensenyar al que no sap; l'experimentat ha d'iniciar a l'inexpert; el que té el do de pensar i raciocinar amb justesa i objetivisme ha de procurar eixamplar la visió de l'orb de pensament i del tançat de visió.

Catalunya ens demana això: que tots, tots els que tenim el singular do d'ésser catalans, per nissaga o pel cor, per neixença o perquè estimem aquella terra més que cap altre al món, hem de procurar fer aquesta petita i alhora gran tasca patriòtica: realitzar sempre i a tothora i en cada instant de la nostra vida, **quelcom per Catalunya.**

Mitjançant aquest esforç de millorar els nostres semblants; de saber més i de coneixe'ns més, sense cobejances egoïstes i malsanes, sense desigs de recompenses materials ni morals, sense esperar ocupar llocs de privilegi, dintre l'anonimat més altruïsta, sols així trobarem la veritable recompensa al tenir plena consciència d'haver fet una tasca positiva per la llibertat de la Pàtria estimada: **PER CATALUNYA.**

Jaume Vachier.

En el mateix cor de Flores.

La zona predilecta de la ciutat.

50 Departaments, amb bany privat, finament decorats en un modern edifici construït especialment per a hotel.

Règia instal·lació amb el màxim de confort. Comoditats per a famílies.

Ramón L. Falcón 2799 a pocs metres de Rivadavia
T. E. 63 - 1279 i 4610 Buenos Aires